

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

ACCHIO

Serveis complets de cafeteria
i xocolata amb xurros

972 96 17 10 • Pl. Theolongo Bacchio, 13 • Centre Vila Blanes

KIKU Paelleria
Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

OHo ÒPTICA HOSPITALÀRIA
GRUP SANJUANÒPTICS / DES DE 1940

Aural
CENTRES AUDITIVS

OPTICAHOSPITALARIA.COM

BLANES · TOSSA DE MAR · GRANOLLERS · SANT CELONI · MALGRAT DE MAR · LLORET DE MAR · MONTMELÓ · MANRESA · PALAU-SOLITÀ I PLEGAMANS

Farmàcia Oms-Arias

C.Nou, 8 / Blanes Tel. 972 330 595
620 466 631 farmacia.oms.arias

Desde 1934

CLÍNICA DENTAL

Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202

Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)

Hores convingudes:
Tel. 972 336 250

Telèfon urgències
629 854 637
fcpsa2010@hotmail.com

Clínica Veterinària RODAMÓN
Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres
de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes
de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

COMPLEMENTOS PER A ANIMALS
• BOTIGA
• PERRUQUERIA CANINA

RODAMÓN

Hem fet 30 anys!

II. Il·lustració de Teresa Ramos, per el Celobert

El culte a Sant Jordi es va estendre plenament a tota Corona d'Aragó des del Regne d'Aragó, durant l'edat mitjana, per bé que al segle VIII ja n'hi havia devoció. Al Principat va començar a generalitzar-se la festa de Sant Jordi cap a l'any 1427 i **des de l'any 1456 és el patró oficial de Catalunya**. Tot i que la festa se celebrava amb més intensitat o menys des del segle XVI, és al final del XIX, amb el moviment polític i cultural de la Renaixença, quan s'instaurà **Sant Jordi com la diada patriòtica, cívica i cultural més celebrada a Catalunya**. ■

→ **SEGUEIX-NOS A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

www.celobert.cat

De l'editor BCBIFF	4	Medi ambient i ecologisme Nous descobriments [...]	20
Cavil·lacions Una de tantes	5	Natura La ciència ciutadana	22
Vila de Blanes Fets, gent i patrimoni	6	Els Països catalans [...] La Guerra dels Segadors	24
Mobilitat Pla de mobilitat Urbana Sostenible	10	Va de lletres 60ens Premis Recvll de literatura	26
Vila de Lloret Fets, gent i patrimoni	14	Va de llibres Novetats editorials	28
Digui digui Maria Isabel Bernal	16	UE27 L'oficialitat del català [...]	34
Parlament Manual d'instruccions [...]	18		

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Abril 2024 | Núm. 221

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Josep Borrell, Alba Lupiañez,
i Fèlix Rabassa i Martí

Convidats

Juli Valdunciel, Gerard Barceló Casas,
Ceab-Cesic, Clara Herranz Fuero,
Juli Grandia, Germán Bartolomé,
i Rosa Oliveros Arasa

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

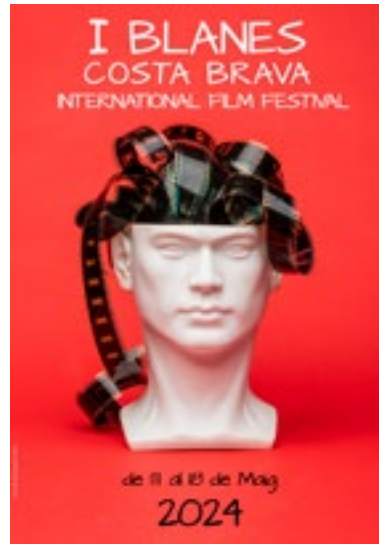
Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

BCBIFF

Quan estem a punt de tancar aquesta edició del Celobert d'abril es presenta en roda de premsa de l'Ajuntament de Blanes **el I Blanes Costa Brava International Film Festival (BCBIFF)**, que tindrà lloc de l'11 al 18 de maig. L'acte l'ha encapçalat l'alcalde de Blanes, Jordi Hernández, acompanyat del tinent d'alcalde de Cultura i director del Festival, Jordi Calvet, i del primer tinent d'alcalde de Promoció de la Ciutat, Joan Felip.

El reconegut **escultor** blanenc **Jordi Coll és el creador del trofeu que es lliurarà als guardonats en les diferents categories, i el cartell que identifica la primera edició del BCBIFF és obra de l'actor Mariano Peña**, professional i conegut pel gran públic pel seu paper, entre d'altres, a la sèrie televisiva *Aída*.

L'esdeveniment cinematogràfic de transcendència internacional

El BCBIFF neix amb la voluntat de ser un esdeveniment de transcendència internacional, un objectiu que de fet ja s'ha assolit, tenint en compte l'elevat nombre de curtmetratges i llargmetratges inscrits: **4.500 pel·lícules, que han arribat de realitzadors i realitzadores procedents d'un total de 122 països repartits arreu del món.** També vol ser l'esdeveniment cinematogràfic de referència al territori, tenint en compte els atractius que té Blanes i la seva equidistància entre Girona i Barcelona.

La presència d'actors, actrius, directors i conegudes personalitats del setè art del panorama nacional, estatal i internacional brillaran amb llum pròpia, especialment les nits dels dissabtes 11 i 18 de maig, en què tindran lloc la Gala Inaugural i la Gala de Lliurament de Premis, respectivament.

En la Gala Inaugural es lliuraran tres **Premis d'Honor**: a la carrera artística de la popular actriu **Mònica Randall** –que ha participat en 40 films, però a qui es recorda per interpretar el paper de la Mercè a **'La escopeta nacional'** (Luis García Berlanga, 1978); a l'actriu, periodista i presentadora de TV **Cayetana Guillén-Cuervo**, per la seva contribució en la divulgació cinematogràfica; i a la carrera artística del blanenc **Amado Carreras i Doll**, muntador i editor de cinema català.

Precisament a **La Escopeta Nacional** de Berlanga -amb guió del gran Rafael Azcona- dissectiona aquesta Espanya de "charanga y panderera" on manen els privilegis heretats "por derecho de conquista" damunt les terres i les seves gents. Una cacera és l'escenari grotesc per radiografiar com s'articula aquell "imperi" ridícul que fa segles que va entrar en decadència. A la pell de brau passen els segles i tot resta inamovible, ranci. Com llavors, es gira l'esquena al progrés (no va haver-hi industrialització) i s'imposa el tarannà inquisitorial...

Llarga vida a aquesta iniciativa cultural tot confiant que sigui una manifestació de talent. ■

Josep Borrell
Periodista

OPINIÓ

Trencant una mica la dinàmica que aquest opinador ha seguit darrerament, proposo en aquest escrit veure un documental que indigna de dalt a baix. Una peça audiovisual titulada **'No estàs sola'** que el lector podrà trobar fàcilment a les plataformes més conegudes i on s'hi relata el cas de la violació d'una noia als San Fermes de 2016.

El documental explica el cas donant informacions detallades però essent en tot moment exquisidament respectuós amb la protecció de la identitat de la víctima. De la víctima "real", si se'm permet subratllar. Perquè un altre nivell de relat mostra les vergonyes d'una societat que en molts casos no va saber reaccionar. Per començar, denuncia els intents de la defensa dels membres dels ja tristament coneguts com 'La manada', de voler fer veure que ells eren la víctima, i no la noia a qui van violar en un portal aprofitant-se de les circumstàncies i atemorint-la fins a fer que temés per la seva vida. Però la història no acaba aquí. Quan el tema va arribar als jutjats, la víctima (la real, clar) va haver de passar novament per un procés en què s'havia de defensar d'aquells que ja la van atacar una vegada. Aquest cop, a través dels jutges que li feien preguntes tan

insidioses (permeti-se'm aquí un exercici de contenció molt fort) com si va sentir plaer, si va notar flux vaginal o si va gemegar. És horrosos. Un exercici de vergonya aliena que us recomano a tothom. Perquè aquestes són les instàncies judicials que ens controlen. Amb aquests criteris i amb aquests marcs mentals se'ns jutja. No només a la víctima d'aquell cas, sinó a tots els que estem sota el paraigua d'aquest poder de l'estat.

I, vagi per davant, aquest qui us escriu no té ni idea de com canviar aquests biaixos psicològics, polítics (també en el sentit ampli de la paraula) i socials. Però que s'ha de fer alguna cosa, això està clar. Perquè no podem pretendre que la societat avanci si una part de l'estat s'agafa i s'arrapa a una manera de fer que ja hauria d'estar superada de fa temps. Si això passés, la nostra societat no avançaria com un tot, sinó que simplement s'estiraria com un xiclet amb un risc molt alt que es trenqués. Ara que, mentre hi penso, m'adono que això és just el que està passant.

PD. No us perdeu la part de la sentència. Fa fredat. ■

Ningú vol sentir-se víctima de violència masclista

Jenn Díaz, escriptora

La paraula carrega unes connotacions que el nostre ego i la mica de vanitat que premia aquesta societat no ens permeten acceptar

Em va semblar que la categoria de dona maltractada em quedava gran. Com si no la mereixés, perquè la síndrome de la impostora s'escola per llocs insospitats.» Als divuit anys Jenn Díaz (autora de la secció *Els fills dels altres*) va patir violència masclista, tan física

com psicològica. Al llibre *Violència en tres actes* mostra com la violència masclista penetra en la societat en múltiples formes, per exemple, avalant i normalitzant les relacions basades en el poder, i alerta que cal desmentir els tòpics que l'envolten, com ara que hi ha un perfil de dona més propici a patir-la i que el retrat robot de l'home agressor no existeix. «Hi ha dies en què, quan tot trontolla lleument, encara me'n sento una mica, de víctima: no pas per recrear-m'hi, ni per entregar-me al victimisme del qual s'acusa sovint els feminismes, sinó per enfortir-me, per detectar quines ferides han quedat una mica obertes i de quines eines dispo per continuar endavant, per anar aprenent cada dia.

Violència en tres actes
Editorial La Magrana
Autoria: Jenn Díaz
Pàgines: 96
PVP 17,00 €

Celobert. Opinions solvents!

MÚSICA A L'ESPERANÇA
XXXII CICLE DE CONCERTS
BLANES, 2024

10, 17, 24 i 31 DE MAIG

A LA CAPELLA DE L'ESPERANÇA
VESPRES, A LES 10

DIVENDRES

**10
MAIG**

MARTÍ DELGADO, violí
DAVID QUINTANA, piano
obres de Mozart, Prokófiev... i més

DIVENDRES JORDI SANS feat. JONI WITZI TRIO

**17
MAIG**

Jordi Sans, saxo tenor
Joni Witzi, bateria
Gonzalo Zapata, teclat
Iñaki Ramos, baix elèctric

presenten "JAZZ NOIR", una selecció de B gre
En col·laboració amb el Blanes Costa Brava International Film Festival

DIVENDRES

**24
MAIG**

FILFERRO

Gerard Serratroy, veu i guitarra
Joan Grados "Nitus", veu i guitarra
Alba Cols, veu

presenten: Clàssics del pop internacional en català

DIVENDRES TRIO DESCONCIERTO i ANILA PADRÓS

**31
MAIG**

David Font, guitarra
Gian Carlo Scevola, guitarra
Simón Maisano, guitarra
Adriana Aranda, veu

presenten "Cançons amb trementina"

ORGANITZA:

ASSOCIACIÓ
CULTURAL AMICS
DE
"MÚSICA A
L'ESPERANÇA"

Venda d'entrades (12 €) al mateix local abans del concert

Col·labora:

Celobert

Revista singular, local i de país

La Fundació Carl Faust presenta el primer número d'El Jardí d'Epicur, la revista d'articles acadèmics i divulgatius del Jardí Botànic Marimurtra

Aquesta és la primera publicació en línia de l'editorial pròpia de la Fundació, Edicions de Marimurtra

El *Jardí d'Epicur* ofereix una mirada profunda i reflexiva sobre els resultats i coneixements generats en aquesta "República epicúria de biòlegs" (en les paraules del propi Carl Faust) creat fa un segle. La publicació destaca la importància de la ciència contemporània que, a banda d'enriquir el coneixement botànic, també impacta socialment i millora la societat en general.

Jardí Botànic de la Costa Brava. Una eina per transmetre la reflexió científica, l'aprofundiment del coneixement botànic i la divulgació de tots aquests coneixements que sorgeixen com un fruit més de Marimurtra.

La publicació es pot consultar gratuïtament en línia a marimurtra.cat/jardi-epicur

La Fundació Carl Faust va ser creada el 1951 pel fundador del Jardí Botànic Marimurtra, Carl Faust, amb l'objectiu de donar continuïtat a la seva obra. Entre els seus objectius fundacionals hi figuren "...la protecció i el foment dels estudis de biologia mediterrània, especialment en botànica, [...] cercant la cooperació i les relacions internacionals en benefici, tot plegat, de la recerca i de la divulgació científiques...". ■

La revista presenta una combinació d'articles científics i divulgatius, reflectint el desenvolupament continu del Jardí i la seva adaptació als nous temps. Amb aquesta publicació, es busca no només compartir coneixements, sinó també mostrar que el jardí de Faust, com a jardí epicuri, roman viu i evolucionant, tal com li hauria agradat al seu fundador.

La publicació vol ser vista com una altra de les produccions i creacions de jardiniers, científics i amants de la ciència al voltant del

• PATRIMONI •

ECO SENY

Maresme, 1 baixos - Blanes

Tel. 972 337 562

info@ecoseny.com

www.ecoseny.com

Finestres que aïllen de veritat

Canvieu-les ara i aprofiteu-vos de la subvenció dels fons

Next Generation. Nosaltres us la tramitem!!

Esclats de colors de Francesc Orench i Henar Herranz a la Casa Saladrigas

El passat dissabte dia 6 la Casa Saladrigas va acollir la inauguració de dues exposicions que compartiran el mateix espai, repartides en les dues plantes de l'edifici, fins al proper 28 d'abril.

D'una banda, es tracta de la mostra de **Francesc Orench** presentada amb el títol '**Observant Expressions**', que ocupa la segona planta.

De l'altra, l'exposició d'**Henar Herranz** s'emplaça als espais del primer pis, i l'autora l'ha titulat amb l'expressió '**Nit i Dia**'.

La inauguració la va encapçalar **el tinent d'alcalde de Cultura, Jordi Calvet**.

Tot i que els dos artistes comptin amb trajectòries diferents, es pot considerar com a representants de dues vessants d'un mateix **esclat de colors** interpretat de manera molt personal.

HORARI CASA SALADRIGAS

De dimarts a dissabte de 10 a 13 h i de dijous a dissabte de 17 a 20 h

'OBSERVANT EXPRESSIONS', DE FRANCESC ORENCH

Francesc Orench, conegut artista blanenc que ja ha exposat aquí i arreu en diverses ocasions es Llicenciat en Criminologia, i amb estudis en Arquitectura i Psicologia, el seu perenne somriure relaxant i la bonhomia amb què tracta tothom no semblen adir-se amb la que va ser la seva professió de policia. Si observes els seus quadres, la paradoxa és encara més gran perquè, lluny de reflectir les crues situacions què sovint viuen els agents policials, al contemplar les seves creacions sempre desperta una sensació d'alegria i benestar reconfortants.

La seva relació amb la pintura artística la va començar a conrear de ben jove, durant els anys 70, després de fer diverses estades a

Eivissa. La llum i els colors de ses illes, de fet, es traspuen sovint als seus quadres. Va ser durant aquell període quan va desenvolupar la seva faceta més creativa i artística.

Una creativitat que l'ha dut a participar en exposicions individuals i col·lectives, però també en muntatges a peu de carrer i en establiments, projectes, cartells de festes majors i actes rellevants. Ha estat membre de jurats de concursos de pintura, o fins i tot il·lustrador. La seva obra es reparteix entre Blanes, El Prat de Llobregat, Barcelona, San Francisco, Holanda, Lloret, Olot... entre d'altres

La vida m'obliga a fer alguna cosa, per això pinto. René Magritte

“NIT I DIA’, D’HENAR HERRANZ

Les obres emplaçades a la primera planta de la Casa Saladrigas, realitzades per Henar Herranz, també criden l’atenció per l’esclat de colors de les composicions de la mostra. Ara bé, la seva confecció és decididament diferent, jugant amb la figuració però també amb la definició de formes més identificables que no pas l’univers del seu veí de la segona planta.

La pintora presenta la seva exposició sota el títol ‘Nit i Dia’, i certament es poden identificar les dues fases que té una jornada a través de les composicions que evolucionen en el viatge que ens proposa. L’Henar Herranz també té un currículum professional que en un principi no semblarien poder relacionar-se amb el món artístic: formada com estudiant de dret a la Universitat Com-

plutense de Madrid, actualment treballa a l’administració pública.

Però pensar això seria quedar-se amb una idea molt errònia respecte els sentiments que desperten la seva pintura. Tal com ella mateixa explica, les seves creacions són intuïtives, ja que aprofita la creativitat que batega al seu interior, i la fa aflorar a l’exterior a través de l’obra que esclata davant dels ulls de qui la visiona amb decidida potència.

Pinta des de fa una dècada: primer amb acrílic, i actualment a l’oli, una tècnica pictòrica on afirma trobar-se molt còmoda, sobretot per ajudar-la a reflectir el món colorista que vol expressar. Un viatge colorista que provoca sensacions que potser són més pausades i reflexives.

Concert de

Sant Jordi

23/04 → 8h

TEATRE DE BLANES

amb

COR DE CAMBRA
SOTA PALAU

CORAL
SOLSTICI

ENTRADA 10 €

Venda d’entrades: entrapolis.com | 1 hora abans del concert al Teatre

Organitzat
Cor de cambra Sota Palau
i Coral Solstici

Àmbit el suport de:
Diputació de Girona i Generalitat de Catalunya - Dep. de Cultura
Agrupació Coral de les comarques de Girona i Celobert

El nou Pla de Mobilitat Urbana Sostenible de Blanes

LA MOBILITAT I ELS NOUS TEMPS

El passat 21 de desembre de 2023 el Ple de l'Ajuntament de Blanes va aprovar inicialment el Pla de Mobilitat Urbana Sostenible (PMUS). La política de mobilitat ha adquirit una importància creixent en la mesura que l'avenç de la motorització i l'augment de la mida de les ciutats han fet pràcticament impossible accedir a peu als nous espais de treball, compres o serveis bàsics. Per tot plegat, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 9/2003, de 13 de juny, de la mobilitat, i aquesta establia els plans de mobilitat urbana sostenible (PMUS) com a instrument per garantir als ciutadans el dret a la mobilitat des de l'òptica de la sostenibilitat. El document que presentem a continuació, és una revisió d'un primer pla aprovat per l'Ajuntament l'any 2003. Aquest conté, bàsicament, una diagnosi de la realitat actual, fet a partir de dades i enquestes, i un conjunt de propostes d'actuació, acompanyades d'un pressupost.

LA SITUACIÓ ACTUAL: VORERES ESTRETES, MANCA D'APARCAMENT I AUTOBUSOS QUE FAN TARD

La diagnosi comença amb una radiografia de la mobilitat a Blanes. Amb dades de 2021, les xifres mostren un volum de 183.000 desplaçaments diaris, amb la següent repartició modal: un 58,6 % amb vehicle privat, un 38,6% a peu i/o bicicleta i, per últim, un 2,8% amb transport públic (autobús i trens de rodalia).

Pel que fa als desplaçaments a peu, el principal problema és l'escassa amplada de les voreres, amb un 40% per sota d'1,5 metres, el mínim recomanable per transitar dues persones. Deixant de banda la zona de Dintre Vila, on s'ha avançat amb la "pacificació" del trànsit, els punts més conflictius són alguns barris adjacents, com Sa Massaneda, la "carretera de Lloret" o els carrers Santa Bàrbara i Maresme. Fora del centre també hi ha zones problemàtiques a Els Pins, el Port-Sant Joan, Mas Florit, Mas Borinot o l'avinguda de l'Estació. Per últim, i encara en l'àmbit de la mobilitat no motoritzada,

cal destacar que els desplaçaments amb bicicleta no arriben al 0,5%, un volum minso malgrat l'execució d'alguns carrils bici.

En l'esfera del transport públic, i deixant de banda el transport interurbà, el pla situa les xifres en uns 1.000 usuaris al dia, amb un pes clau de la línia 2 (estació d'autobusos-Ca La Guidó-Ciutat Esportiva), amb un 80-85% dels viatgers. Si bé el grau de cobertura territorial de les parades és elevat, es detecta un punt feble: en la majoria de desplaçaments de llarga distància els temps dels trajectes supera en 15-20 minuts el cotxe.

Finalment, i pel que fa al vehicle privat, les vies més crítiques són la carretera de Torredra (GI-600), amb una intensitat mitjana diària (IMD) d'uns 10.000 vehicles, a la rotonda de Mas Cremat, i la carretera d'Accés a la Costa Brava (GI-682), especialment al tram entre la rotonda de Mas Borinot i l'Hospital Comarcal, amb un volum d'uns 15.000 vehicles, una xifra per damunt del llindar que recomana la construcció d'una autovia. Quant al centre, el triangle format per la rambla Joaquim Ruyra, el passeig Cortils i Vieta i el carrer Ample se situa al voltant dels 10.000 vehicles al dia, amb la rambla Joaquim Ruyra, tant en sentit mar com muntanya, com el tram més saturat. I a l'estiu, amb el turisme, les tensions a les vies internes augmenten en els trams citats, i, molt especialment, a les externes, on les xifres es dupliquen i la GI-682 es troba congestionada a tot el mu-

«Pel que fa als desplaçaments a peu, el principal problema és l'escassa amplada de les voreres, amb un 40 % per sota d'1,5 m, el mínim recomanable»

nicipi. Aflora, en aquest punt, el debat sobre el perllongament de l'autopista C-32 fins a Lloret. El seu impacte seria, innegablement, positiu en el trànsit, amb una reducció de 8.500 vehicles al dia durant l'estiu. Ara bé, el probable creixement de la població de Blanes i de la mobilitat subsegüent, especialment de connexió amb Lloret, auguren una continuïtat dels problemes a la GI-682. Per últim, hi ha la qüestió de la manca d'aparcament, un problema que genera tensions en barris com Dintre Vila, S'Auguer, Sa Masaneda, el Port, Ca La Guidó i Mas Florit, principalment.

PROPOSTES PER A UNA MOBILITAT SOSTENIBLE

Les propostes del PMUS per a l'horitzó 2030 giren entorn d'un objectiu: revertir l'actual model de mobilitat a Blanes. Amb coherència amb l'esperit de la Llei, el futur passa, doncs, per reduir la mobilitat amb transport privat, principal causant de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, i afavorir la mobilitat amb transport públic, més eficient en termes ambientals que l'anterior, i, especialment, els desplaçaments amb mitjans no motoritzats, a peu i amb bicicleta. En aquest sentit, es

proposa reduir l'ús del vehicle privat al voltant d'un 20 %, passant del 58,6 % actual a un 39 %, i augmentar els desplaçaments amb mitjans sostenibles, a raó d'un 55 % a peu i amb bici, i un 6 % amb transport públic.

Pel que fa a la mobilitat a peu, es proposa reordenar els carrers amb voreres de menys d'1,5 metres d'amplada. Per grans eixos, destaca el projecte per "permeabilitzar" la carretera d'Accés a la Costa Brava (GI-682), amb un nou disseny que inclourà una calçada central amb dos carrils per a vehicles, dos carrils bus segregats, i carrils bici i voreres arbrades. En aquest apartat, cal destacar també els plans de detall per millorar la seguretat a l'entorn de les escoles del municipi.

Quant a la bicicleta, es projecten nous carrils bici al llarg d'alguns eixos d'entrada a la ciutat que encara no en tenen, com la carretera GI-6831, en direcció a Malgrat, o la ja mencionada GI-682, així com dos grans eixos ciclables interns al llarg de les avingudes d'Europa i de l'Estació, aquest darrer amb continuïtat fins al centre a través dels carrers Barcelona, Horta d'en Creus i Ample. Tot plegat es completarà amb un nou disseny per fer compatible la mobilitat a peu i amb bici al passeig de mar, en el tram entre Cortils i Vieta i Mestrança, i la creació de 15 punts d'aparcament de bicicletes repartits pel municipi.

En matèria de transport públic, es fa un nou plantejament de les línies de bus urbanes amb dues rutes circulars amb freqüències de pas de 20 minuts: L1, centre-Hospital Comarcal-centre; i L2, centre-Ciutat Esportiva-estació de tren-estació d'auto-

«Les propostes del PMUS per a l'horitzó 2030 giren entorn d'un objectiu: revertir l'actual model de mobilitat a Blanes»

busos-centre. Com a novetat, es proposa també posar pantalles a les parades indicant el temps d'espera dels autobusos.

Finalment, i pel que fa al vehicle privat, destaca la construcció d'alguns grans vials ja previstos al pla d'ordenació urbanística municipal (POUM), com la connexió de la GI-600 amb la GI-6831, passant per l'estació de tren, i un nou eix paral·lel a la GI-682, pel nord, que ha d'unir les rotondes de Mas Cremat i Valldolig. Quant a la citada reordenació de la carretera d'Accés a la Costa Brava, el nou disseny inclourà més rotondes i passos de vianants per "pacificar" el trànsit, mentre que s'aposta per deixar la qüestió de la C-32 en mans d'un estudi específic que determini si l'actuació es justifica des del punt de vista social i ambiental. En qualsevol cas, la solució que es prengui no resoldrà la saturació de la GI-682 i l'opció de derivar part del trànsit cap al nou vial Mas Cremat-Valldolig, no sembla una alternativa raonable. Per últim, es fa una proposta estrella al centre: establir zona de baixes emissions (ZBE), amb trànsit restringit als veïns i vehicles autoritzats, acompanyat d'un pla per reforçar els aparcaments perimetrals. En aquest sentit, i pel que fa a l'aparcament, es projecta incrementar-ne la quantitat a les zones amb dèficit per dues vies: canviar la normativa urbanística dels nous sec-

tors urbanitzables de tal manera que quan s'executin se n'augmenti la dotació i utilitzar solars lliures ja existents a la Ciutat Esportiva, Ca La Guidó, l'hospital vell, Mas Florit, l'estació d'autobús, el polígon industrial i la GI-682, a l'entrada per Lloret.

El pressupost de les obres, deixant de banda els nous vials previstos al POUM, està al voltant de 15 milions d'euros, a raó de, per grans partides: 3 milions per a la zona baixes emissions; 2,6 per a la millora dels itineraris a peu; 2,6 per a l'aparcament; 2,1 per a l'arranjament viari; 1,6 per al transport públic; i 1,6 milions per als carrils bici.

BALANÇ: UN FUTUR MÉS SOSTENIBLE PERÒ AMB COLLS D'AMPOLLA PENDENTS

El nou PMUS és coherent amb els nous temps on la mobilitat sostenible s'ha establert com un dret bàsic. Les accions en l'àmbit de la mobilitat a peu i amb bicicleta han de resoldre dèficits crònics, com el de les voreres, i oferir una solució global per cosir el municipi amb carrils bici. S'hi troben a faltar, però, propostes en l'àmbit dels "itineraris saludables", unes rutes que molts blanencs ja dibuixen avui amb les seves caminades diàries en direcció a les cales, la Tordera o

el Vilar. La manca d'una connexió amable entre el camí de ronda de la cala Sant Francesc i el centre, pel carrer de l'Esperança, en seria el principal exemple. Quant a la mobilitat motoritzada, les solucions ja previstes al POUM i el perllongament de la C-32 (una obra amb un cost ambiental irreversible pel municipi) alleujaran la mobilitat, però no resoldran els colls d'ampolla interns, com la GI-682, un suplici que molts ciutadans experimenten cada matí per desplaçar-se a treballar a Lloret. Em pregunto si entre els vials laterals existents, al cap de vall poc utilitzats, i la solució barroca que es proposa, no seria més eficaç fer una calçada central de quatre carrils, encara que sigui a canvi de reduir la velocitat de servei. Ja en l'àmbit del centre, l'aposta de la ZBE és valenta, però no he sabut trobar cap mapa sobre els nivells de pol·lució que la justifiqui i, per la seva envergadura, no crec que es pugui executar amb garanties sense un consens polític molt ampli i/o una consulta ciutadana. Per últim, i pel que fa a l'aparcament, la tasca d'identificació de noves zones on estacionar és exhaustiva, però l'experiència em diu que algunes d'aquestes, com la de Ca La Guidó, ja s'utilitzen ara informalment. En fi, ja tenim a les mans el nou pla de mobilitat. Ara només falta que l'equip de govern faci públic, ben aviat, un calendari d'execució de les obres. ■

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

i Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixes - 17300 BLANES (Gi)
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Visita guiada a la Casa Museu de Can Font de Lloret de Mar

Els alumnes dels cursos de català de Lloret tanquen el segon trimestre amb una visita guiada a Can Font

Del 8 al 19 de març, 75 usuaris de l'Oficina de Català -majoritàriament alumnes dels cursos, però també alguns participants en el Voluntariat per la llengua- han gaudit d'una visita guiada a la Casa Museu de Can Font.

Aquesta activitat s'emmarca en el pla de foment de l'ús de la llengua fora de l'aula. Com que per aprendre una llengua cal practicar-la tant com sigui possible i molts aprenents de català tenen dificultats per practicar el que han après perquè **fora de l'aula gairebé ningú se'ls adreça en aquesta llengua**, des del CPNL s'organitzen activitats que donen peu als aprenents a expressar-se en català.

Una de les activitats que se sol incloure en aquest pla de foment de l'ús són les visites de coneixement de l'entorn ja que, a part de cohesionar el grup i de crear un marc en què

els aprenents interaccionen en català amb els guies i entre ells, aquest tipus d'activitat serveix perquè els aprenents descobreixin espais i història del territori on viuen, la qual cosa els resulta molt interessant i els ajuda a crear vincles amb el lloc d'acollida.

A Lloret, el MOLL (Museu Obert de Lloret) ofereix espais ideals per dur a terme aquestes activitats: edificis modernistes, jaciments ibèrics, jardins noucentistes, el castell medieval... i el guiatge que ofereix el Departament de Patrimoni Cultural de l'Ajuntament de Lloret de Mar és un servei complementari excel·lent. ■

Casa Museu Can Font. Inicialment d'estil Neoclàssic, amb el pas del temps però, es van introduir canvis i modificacions d'estil Modernista.

On es perd l'interès, també es perd la memòria. Goethe

L'Ajuntament inicia els treballs del carril bici

Un cop passada la Setmana Santa, comença l'execució del projecte d'ampliació i connexió de la xarxa de carril bici de Lloret

Durant les properes setmanes, l'Ajuntament durà a terme els treballs del carril bici que permetran la millora i connexió de la xarxa pedalable. El regidor de Mobilitat, **Joan Escalona**, ha explicat que "Un cop aprovat definitivament el projecte i passada la Setmana Santa, època amb un alt nombre de visitants, es començarà l'execució d'aquestes obres. El projecte té com a objectiu connectar tots els trams actuals, així com tots els centres educatius del municipi".

L'aprovació definitiva del projecte es va fer el passat 15 de març i s'ha adjudicat a l'empresa Girodservices SL. Les obres de millora i connexió de la xarxa pedalable ascendeixen a 324.229€ (IVA inclòs) i estan finançades per la Unió Europea en el marc del **Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència – NextGenerationEU**.

Les obres inclouen actuacions com: senyalització viària; instal·lació d'elements de protecció de carrils bici (separadors de carril bici i pilones); millora de la llegibilitat del carril en vorera (avinguda Fenals); creació i adaptació de guals en voreres; eliminació de barreres arquitectòniques i senyalització horitzontal.

En una primera fase de les obres, es començarà per la obra civil de tots els trams, que no té afectació al trànsit, donat que es tracta principalment d'adaptació de guals i senyalització vertical, i es deixarà per la fase final les parts de pintura viària i de col·locació d'elements de protecció. Està previst que les obres tinguin una durada màxima de 3 mesos.

L'actuació, en alguns trams, com ara l'entorn de l'IES Fenals, comportarà també canvis en la circulació de vehicles, evitant la pèrdua de places d'estacionament. ■

TRAMS AFECTATS PELS TREBALLS DE MILLORA

Connexió Passeig Marítim amb carril actual Can Sabata

Av. Just Marlés entre Pg. Agustí i Font i Pl. Pere Torrent, tram Pl. Pere Torrent – C. Esports (carril BRCAT) i connexió d'aquest carril BRCAT amb carril pistes atletisme i Can Sabata.

Connexió Fenals – Rieral

Carril bici actual Oficina Turisme – Rieral amb nou carril BRCAT

Connexió carrils existents Can Sabata – Rieral

Av. Sra. de Rossell fins IES Coll i Rodés.

Prolongació carril bici Av. Tossa amb Molí i Can Sabata

A través de C.Girona, Pl. Lluís Companys i connexió amb carril Piscina

Carril central Av. Vidreres i connexió

Als extrems amb carrils bici Puigventós (pont) i Av. Rieral (Institut Roca Grossa) respectivament

Millora carril bici Av. Fenals

Paviment diferenciat i pintura i connexió amb IE Fenals (C.Cienfuegos)

FETS I GENT

Olga Casado
Periodista

El Teatre de Lloret de Mar ha tancat el millor balanç des que es va posar el servei en marxa, quins són els motius que expliquen aquest èxit?

La clau és una programació molt pensada i raonada. Des de la direcció del Teatre de Lloret de Mar s'elabora un estudi personalitzat del públic per atreure'l i fidelitzar-lo, en el qual es té en compte la temàtica de l'obra, l'edat i el tipus de població. Al llarg dels anys aquesta anàlisi s'ha anat consolidant per tractar d'arribar a la major quantitat i diversitat de públics possible.

Quan elaborem la programació general, tractem d'incloure tot tipus de teatre: còmic, popular, de culte, reflexiu, familiar, etc. També intentem incorporar música i dansa. Busquem l'equilibri entre les diverses temàtiques i els diferents sectors de la població.

Per primera vegada s'ha impulsat el teatre escolar a Lloret de Mar. En què consisteix? Per què és important aquesta iniciativa?

El teatre fa reflexionar, pensar i veure les coses des d'un altre punt de vista. Més enllà de si ens ha agradat o no, quan veiem una obra teatral reflexionem sobre el que hem vist i sentit.

L'educació té un paper molt important a l'hora de garantir l'accés al teatre. Com més aviat vinguin els joves al teatre, abans els despertarem el gust i l'afició per aquest art. Volem que tots els estudiants de Lloret de Mar passin pel teatre almenys un cop a l'any. La nostra proposta és oferir-ho a final d'etapa de primària, ESO i batxillerat.

Recentment, els lloretencs podien assistir a l'assaig de la companyia Voel. Per què és important donar a conèixer els processos de creació dels artistes?

Les companyies necessiten un lloc físic on assajar la seva obra, però avui en dia és complicat trobar aquest tipus d'espais. La iniciativa, que es coneix amb el nom de residències, permet a les companyies de teatre venir a assajar i culminar el procés creatiu abans de la presentació de la seva obra.

En aquest tipus d'assajos, sempre hi ha un debat o col·loqui al final, durant el qual el públic pot preguntar i transmetre als actors el que els ha semblat l'obra, el qual els ajuda a continuar construint l'obra. Tot i que el públic va al final del procés creatiu, a la representació, per entendre millor l'obra és interessant saber com ha començat, quina va ser la idea i com ha estat la preparació.

«Quan elaborem la programació del Teatre, busquem l'equilibri entre les diverses temàtiques i els diferents sectors de la població»

«L'objectiu és fer més gran l'aula de música per a consolidar una escola i ampliar-la a dansa, teatre i formació audiovisual»

Al maig tindrà lloc un seminari d'arxius i turisme, com esteu preparant aquest esdeveniment?

La idea va sorgir de l'Arxiu Municipal, arran d'una visita a la Universitat de Girona on es va parlar de crear un seminari centrat en la informació que tenen els hotels i restauradors. És la primera vegada que es duu a terme un seminari d'arxius i turisme. La idea és que els hotelers i els restauradors expliquin que fan amb el fons que tenen, on els guarden i com els gestionen. També es parlarà sobre el tractament que es dona a les dades telemàtiques i el seu futur, és a dir, com es guardarà la informació que actualment està a les xarxes socials i no en paper com es feia fins ara.

L'objectiu és recuperar la història sobre el naixement del turisme a Lloret de Mar, conèixer el patrimoni històric de què disposen els hotelers que pugui formar part de l'Arxiu Municipal i cap a on ens dirigim a llarg termini. De moment, comptem amb ponències confirmades d'Itàlia, Alemanya i algun lloc d'Espanya.

Un dels projectes que es té intenció de materialitzar durant la legislatura és un centre d'arts escèniques. En quin punt del procés es troba?

L'aula de música del Consell Comarcal del Pla de l'Entorn, situada al Teatre de Lloret de Mar, no tenia espai per guardar els instruments, ni logística per dur a terme les classes. Per aquest motiu, l'hem traslladat a l'Institut de Fenals. Des d'allà hi ha la intenció d'ampliar aquesta escola de música.

Actualment, hi ha tres especialitats: instruments, llenguatge musical i coral. L'objectiu és fer més gran aquesta aula de música per a consolidar una escola de música i ampliar-la a dansa, teatre i formació audiovisual.

Un reclam a Lloret de Mar des de fa molt de temps és comptar amb una sala d'exposicions. Hi ha hagut algun avanç en aquest sentit?

Fins ara les exposicions es fan a una sala de la Biblioteca de Lloret de Mar, però necessitem més espais. A banda de que no és una sala d'exposicions pròpiament dita, sinó una biblioteca amb sala d'exposicions, moltes vegades els pintors del municipi depenen de que estigui lliure per poder exposar.

Necessitem espais per la cultura i per les entitats, i per això intentarem buscar un espai on es puguin fer exposicions. Hi ha un parell de llocs que serien adients, hi ha un estudi per veure si un dels espais que creiem que podria ser adequat es pot arribar a habilitar per aquesta funció.

Quins projectes s'estan impulsant des de les diferents regidories que encapçales?

A banda de continuar amb l'any festiu, intentem crear xarxes d'entitats per fer-les més participatives en les activitats del poble. Ara estem preparant la Nit de la Cultura, que volem que compregui totes les disciplines artístiques, més enllà de la literatura, perquè hi hagi dansa, música, teatre, pintura i patrimoni.

També estem treballant per què per Sant Jordi, hi hagi publicacions de l'Arxiu Municipal i escriptors de Lloret de Mar, però també un concert. A la vegada, estem fomentant que les entitats del poble s'impliquin en cada festa cultural i que la ciutadania senti seva la cultura del municipi.

Pel que fa a la biblioteca, estem intentant ampliar la proposta de clubs de lectura i seguim potenciant els conta contes de dissabte al matí i clubs de TDR dirigits als instituts, però també

treballem per ampliar encara més les activitats que s'ofereixen a la biblioteca, perquè la població no només vagi a llegir sinó a fer més activitats.

Des del Teatre de Lloret de Mar volem continuar fidelitzant el públic i construint programacions com l'actual, així com treballar perquè a la localitat hi hagi circ.

En uns mesos es complirà el primer any de legislatura. Com valoreu aquesta etapa?

Els valoro positivament. M'està sorprenent la quantitat de persones que tenen ganes de fer coses, hi ha moltes idees, algunes es podran fer i altres no. La ciutadania necessita la cultura, hi ha moltes persones que la valoren, més del que m'esperava.

D'altra banda, les coses canvien quan es veuen com a ciutadà a quant es veuen com a regidor. Els tempos són lents en l'administració i, tot i que es tinguin moltes il·lusions o projectes, és necessari adaptar-se a la burocràcia. A mi, m'ha sobtat això, les idees i propostes requereixen el seu temps.

Com t'agradaria que fos Lloret de Mar a nivell cultural d'aquí a quatre anys quan acabi la legislatura?

M'agradaria haver pogut atendre a les necessitats bàsiques, per exemple, impulsant un centre d'arts escèniques o una sala d'exposicions, no només pels pintors, sinó també pels escultors. També voldria que les entitats se sentissin més ateses amb un espai propi per elles, una nau d'entitats, i que els lloretencs se sentin orgullosos del que passa al municipi en l'àmbit cultural. La cultura és bàsica, va lligada a l'educació, una societat cohesionada que se sent contenta amb el seu poble és aquella que sent que la cultura que es fa és seva. ■

- OFTALMOLOGIA GENERAL
- CIRURGIA OFTALMOLÒGICA
- LÀSER OCULAR
- LENTS DE CONTACTE

- REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
- CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

institut
oftalmològic
FELIP

C. ANSELM CLAVÉ, 86 • 17300 BLANES • TEL. 972 35 04 77

L'avançament electoral anunciat pel president Pere Aragonès ens convoca, novament, a les urnes el proper diumenge 12 de maig, un any abans d'esgotar la legislatura.

El fracàs en l'aprovació dels pressupostos ha estat esgrimit per Aragonès com la causa d'aquesta anticipació. En qualsevol cas, la nova cita a les urnes fa oportú ressaltar els punts claus del nostre sistema electoral.

DE SISTEMES ELECTORALS N'HI HA DIVERSOS

El més antic és el sistema majoritari. Té l'avantatge de ser simple i donar estabilitat: qui rep la majoria de vots és el candidat elegit. Per contra, és injust, degut a que ignora tota la resta de candidats, que, fins i tot, poden haver rebut més vots que el que ha quedat primer. Aquest sistema és el que aplica el Regne Unit.

Una variació d'aquest sistema majoritari canvia la majoria simple per l'absoluta: es vota un sol candidat, però alhora s'indica la segona preferència de candidat. Si cap candidat rep la majoria absoluta al primer recompte, el candidat que hagi rebut el menor nombre de vots queda eliminat, i es compta la segona opció corresponent. Es procedeix així fins que un candidat obté la majoria absoluta com a conseqüència de la transferència de vots. Aquest sistema és el que aplica França.

El sistema proporcional reparteix escons en proporció als vots, de manera que cap força política acapara tota la representació en joc i s'afavoreix el pluralisme. Aquest sistema funciona per llistes de partit, i no únicament candidats, cosa que fa que es voti també per les idees polítiques i no només per la persona. Per contra, el sistema de llistes allunya el votant del candidat, donant més protagonisme als partits polítics. Aquest sistema és el que apliquem a Catalunya.

Per altra banda, el Parlament és la figura central del nostre sistema polític: els seus escons els ocupen les persones de les llistes que votem el dia de les eleccions, i les seves funcions inclouen aprovar les lleis i els pressupostos, escollir el President del Govern i, després, controlar l'acció del seu Govern, mentre duri el mandat.

Els diputats que ocupen els escons del Parlament són elegits de les llistes per sufragi universal –vota tota la població adulta major d'edat al marge dels seus trets personals–, lliure –votar no és obligatori–, igual –no importa el gènere–, directe –es vota als representants sense intermediaris– i secret –garantint-ne la privacitat–.

Aquesta tria de diputats sorgida del dia de les eleccions es fa amb l'anomenada Llei d'Hondt, que és la fórmula per convertir vots en diputats electes pròpia dels sistemes proporcionals.

El funcionament és el següent: a Catalunya hi ha quatre circumscripcions electorals (Barcelona, Tarragona, Girona i Lleida), això és, quatre territoris amb uns escons a repartir (85, 18, 17 i 15, respectivament), que, sumats, són els 135 del Parlament.

Els escons es reparteixen entre els partits que hagin tret més d'un 3% del total de vots a cada circumscripció. Aquesta barrera que fixa la llei respon, teòricament, a evitar un Parlament excessivament fragmentat, si bé dificulta l'entrada de partits petits.

A tall d'exemple, imaginem que el Parlament tingués sis escons a repartir entre els partits A, B, C i D.

Primer, ordenaríem els resultats de cada partit de més a menys vots, descartant els que no arribessin al 3%.

Després, faríem una taula on les columnes serien els escons a repartir (6) i les files els partits (A, B, C i D). A la columna 1 hi hauria els vots obtinguts per cada partit. A la columna 2, els vots dividits entre dos. A la columna 3 el mateix dividit entre tres. I així successivament fins a sis.

A partir d'aquí, el repartiment consistiria a assignar els sis escons en joc per ordre decreixent, d'aquesta manera:

	1	2	3	4	5	6
A	3000	1500	750	375	187	93
B	1200	600	300	150	75	37
C	800	400	200	100	50	25
D	700	350	175	87	43	21

En aquest cas, el partit A s'enduria tres escons, el partit B, un, el C, un i el D, un.

Més enllà de la teoria, el cert és que l'assignació d'escons a cada circumscripció es fa tenint en compte la població, però aquesta assignació no és 100% proporcional: Lleida, Girona i Tarragona tenen més escons "dels que els correspondria" en base a la seva població en comparació amb Barcelona, que en té menys en proporció.

Aquest fet genera debat pel fet que Catalunya no té llei electoral pròpia (ens servim de l'espanyola), per manca de consens entre partits a l'hora d'elaborar-la.

Interessos partidistes a banda, representar a l'alça o a la baixa les circumscripcions té una raó de ser: si bé es trenca el principi d'"una persona, un vot", garanteix l'equilibri entre territoris. Al cap i a la fi, les eleccions no són referèndums, sinó una representació del conjunt del país. En cas contrari, tot es decidiria a la capital i rodalies, que és on més votants hi ha.

Tornant a la **convocatòria electoral del 12 de maig**, cada partit s'afronta a les seves lògiques internes.

Per una banda, els partits que varen capitalitzar la força de l'1 d'octubre tenen poc marge per retenir la massa electoral que els va fer confiança durant els anys del procés, després que l'amnistia hagi deixat de banda l'agenda independentista.

ERC, esperant la reelecció d'Aragonès, confia en la seva aposta d'acostament a la Moncloa per obtenir concessions a la Generalitat. **Junts**, jugant la carta del retorn de Puigdemont, aposta en mostrar fermesa davant el que considera poca contundència d'ERC davant el govern espanyol.

La CUP, sense proposta clara amb una nova candidata, arrossega la desfeta dels comicis al Congrés dels Diputats i a l'Ajuntament de Barcelona, on va perdre-hi la representació.

Per altra banda, les perspectives dels partits d'àmbit espanyol es troben influïts per la inèrcia política de Madrid.

EI PSC, possible beneficiari de la desavinença d'ERC i Junts i amb la notorietat que li proporciona Pedro Sánchez, ha de passar l'examen sobre l'amnistia entre els seus votants.

Els comuns, pendents de les seves pròpies escissions entre Podem i Sumar, busca una reedició del tripartit d'esquerres.

EI PP cerca aglutinar el vot espanyolista a costa de Vox i, sobretot, Ciutadans, a punt de desaparèixer.

A més, altres temes que s'han posat sobre la taula poden tenir un paper rellevant a les eleccions, com el paisatge urbanístic i productiu del país –simbolitzat pel projecte del Hard Rock–, la salut del català, la pressió fiscal, el preu de la vida o la immigració. En aquest sentit, partits emergents com **Aliança Catalana** busquen capitalitzar el descontentament relacionat amb qüestions que, segons afirmen, no aborden els partits tradicionals.

Sigui com sigui, votar és cosa de tots. Votant ens fem corresponsables de l'acció política dels nostres representants i els podem exigir el compliment del programa electoral. Al cap i a la fi, són els nostres representants. Fem-nos valer. ■

Nous descobriments d'investigadors de Blanes revelen com eren els primers animals

CEAB-CSIC
Centre d'Estudis
Avançats de Blanes

S'han localitzat dues noves proteïnes productores de vidre en esponges marines.

Un equip japonès de la Universitat de Tottori i un amb científics del CEAB-CSIC de Blanes han descobert dues noves proteïnes productores de vidre en esponges marines que revelen detalls sobre com eren els primers animals.

Es tracta d'un descobriment sense precedents que aporta llum sobre la transició dels organismes unicel·lulars als multicel·lulars fa 600 milions d'anys. Les esponges són probablement els primers animals que van aparèixer a la Terra. Són també animals únics perquè utilitzen el silici dissolt a l'aigua en forma d'àcid silícic per elaborar esquelets arquitectònicament impressionants.

El sílice és actualment un dels materials inorgànics de més importància industrial. Entendre el procés biològic pel qual les esponges el produeixen suscita grans expectatives biotecnològiques relacionades amb l'elaboració de fibra òptica, de materials i estructures arquitectòniques, d'encapsulació termoestable en sílice de vacunes víriques i d'ARNm, i de teràpies experimentals de regeneració òssia en mamífers, entre d'altres possibilitats.

Tot i això, els avenços en les potencials aplicacions es veuen alentits per problemes per controlar amb micro resolució espacial la deposició de la sílice durant el procés de polimerització. Per això, un coneixement més profund d'aquests animals marins pot, per una banda, revelar claus evolutives i, de l'altra, obrir perspectives innovadores per a la biotecnologia: saber exactament com produeixen sílice de manera biològica les esponges, podria desvetllar noves rutes per a la síntesi controlada d'aquest mineral amb un cost i un impacte ambiental menors que els processos industrials actuals, cosa que representa una històrica aspiració biotecnològica.

L'estudi suposa un avenç revolucionari en els dos àmbits. Els investigadors han descobert dues noves proteïnes, anomenades hexaxilina i perisilina, a l'interior de la sílice de les esponges. Tot i que la seva aplicabilitat biotecnològica es desvetllarà en futurs estudis, el seu descobriment és un gran avenç.

Hi ha tres classes d'esponges productores de sílice, de les quals s'havia suposat que feien servir eines cel·lulars i moleculars similars amb el propòsit comú de fabricar un esquelet silici. L'estudi publicat ara revela que cadascuna de les tres classes d'esponges ha desenvolupat independentment la maquinària proteínica pròpia per fabricar la sílice.

"Una primera implicació important del descobriment és que els esquelets silícis de les tres classes d'esponges no són homòlegs, sinó estructures anàlogues desenvolupades per fer funcions similars", explica l'investigador del CEAB-CSIC i líder de l'estudi, Manuel Maldonado. La segona implicació important, afegeix, és que "una adquisició independent de la maquinària productora de sílice només es pot explicar si el llinatge ancestral d'esponges va divergir primer a nivell molecular i cel·lular per donar lloc a les diferents classes i després cada classe va adquirir independentment la capacitat de produir esquelets silícis".

"Això significaria que encara que la majoria de les esponges modernes es caracteritzen per posseir impressionants esquelets minerals, el llinatge ancestral d'esponges i els primers membres de les tres classes silícies no tenien esquelet mineral", remarca Maldonado.

Aportem solucions per a un planeta més verd

1. Vista d'agregació d'esponges a la bahía de Canadà on es van recollir les mostres per a l'estudi.

La constatació de l'absència d'esquelet silici en aquestes primeres esponges és una troballa notable perquè permet resoldre l'actual conflicte entre els rellotges moleculars, que estimen l'origen de les esponges al Precambrià (fa uns 850 a 650 milions d'anys) i els esquelets minerals fossilitzats, que testimonien l'existència del grup només al Càmbric (fa uns 535 milions d'anys).

Els resultats d'aquest estudi suggereixen ara que aquest conflicte no existeix i que les dues estimes podrien ser correctes: les esponges van aparèixer i van començar a diversificar-se al Precambrià, però els llinatges en evolució no van ser capaços de produir esquelets silicis fins al Càmbric. Aquests descobriments permeten millorar la comprensió de les característiques originals dels primers grups d'animals i de com va poder succeir la transició evolutiva des de l'estadi unicel·lular cap a l'estadi multicel·lular dels animals. L'estudi també revela que la fabricació biològica

de peces esquelètiques silícies és un procés força complex, que requereix almenys una proteïna per controlar la deposició de sílice a la regió interna de l'estructura i altres proteïnes per anar afegint posteriorment capes concèntriques de sílice perifèric per a l'engruiximent i l'ornamentació final de la peça esquelètica.

Els autors assenyalen que han detectat diverses proteïnes addicionals a la sílice de les esponges estudiades però que no es van poder caracteritzar. Per tant, seran necessaris futurs estudis no només per caracteritzar-los, sinó també per entendre com interactuen totes aquestes proteïnes en els entorns intracel·lular i extracel·lular durant la deposició de sílice. En conjunt, asseguren els investigadors, les troballes i les noves qüestions que es plantegen després d'aquest estudi obren prometedors escenaris alternatius per a futures investigacions sobre la producció controlada de biosílice. ■

Em demanen que escrigui sobre la meua experiència amb la Ciència Ciutadana (CC), així que començaré explicant què és i per què és important.

Sovint hi ha una barrera entre el món científic i la població que costa de trencar. Des de l'educació intentem que les criatures tinguin uns mínims d'alfabetització científica, i existeixen molts científics que fan una gran feina de divulgació a través de llibres, documentals, xarxes socials, tallers, etc., però els projectes de Ciència Ciutadana van un pas més enllà, perquè aquí són els propis ciutadans els que de la mà dels professionals construeixen el coneixement científic.

Clara Herranz Fuero

Llicenciada en Bioquímica i en Biologia

Membre del grup de treball de Ratapinyades NatMonT

Termcat defineix la CC com la “recerca científica conduïda, parcial o completament, per científics no professionals que té per objectiu la creació de coneixement amb la participació activa de la ciutadania en totes les etapes del procés de recerca, ja sigui en la definició de problemes i reptes, en la captació i processament de dades o en la seva interpretació.”

Existeixen plataformes d'observacions naturalístiques, com **iNaturalist**, **Ornitocat**, **Natusfera**, o **Minka**, on infinitat de persones puguen cites a diari dels éssers vius que observen, i aquestes dades serveixen per estudiar la distribució, moviments, fenologia, activitat, estat de conservació, etc, d'espècies d'animals, plantes, fongs o altres éssers vius. No és necessari tenir grans coneixements perquè els experts s'encarreguen d'identificar els subjectes de les fotografies.

En aquestes plataformes qualsevol observació casual és útil, però de vegades els projectes suposen un grau més alt de compromís i implicació per part dels ciutadans, com és el cas del **Seguiment d'Aus Marines (SAM)**, coordinat per l'**Institut Català d'Ornitologia (ICO)**, que es fa el primer dissabte de cada mes des de 6 punts d'observació al llarg de la costa catalana, en el que participa el grup de treball d'ornitologia de **NatMonT** des de la Tordera, o el **BMS (Butterfly Monitoring Scheme)**, en el que un cop per setmana els voluntaris d'arreu d'Europa fan un recompte de les papallones que observen en un transecte determinat, tot identificant-ne les espècies.

Aquest tipus d'iniciatives aconsegueixen que els investigadors tinguin accés a un volum de dades enorme, perquè tenen molts observadors simultàniament arreu del territori. Això permet fer estudis que no es podrien dur a terme sense aquesta col·laboració entre científics i població.

Personalment, com a docent, naturalista i enamorada de la ciència, la CC em dona la oportunitat de connectar amb el món de la investigació i aprendre un munt de coses, i em resulta molt enriquidora. Vaig començar a participar en projectes de CC orientats a l'àmbit educatiu, i vaig seguir amb d'altres de manera particular, principalment de caire naturalístic.

La Generalitat va editar l'any 2022 la guia **“Ciència ciutadana i natura: un repte per a l'educació per a la sostenibilitat”**, que analitza tot el que poden aportar aquests projectes a la pràctica educativa, i recull un seguit d'experiències concretes de diferents centres. Els projectes en els que he pogut participar jo en l'àmbit educatiu són els següents;

Microplastic watchers és un projecte coordinat des del **Centre d'Estudis Avançats de Blanes**, a La Selva, en coordinació amb l'**Institut de Ciències del Mar**, en el que centres de primària i secundària d'arreu de la costa catalana prenen mostres de la sorra de les platges i n'analitzen la presència de microplàstics.

Amb **RitmeNatura**, estudiants i població en general observen com afecta el canvi climàtic a la fenologia de diferents espècies

vegetals i animals, registrant les seves observacions a través de la plataforma iNaturalist. Coordina el projecte el Centre de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals.

El **Projecte Orenetes** és una iniciativa de l'ICO en el que es censsen els nius d'oreneta cuablanca en època de reproducció per tal de protegir l'espècie.

Vigilantes del Suelo és un projecte d'IBERCIVIS que pretén fer un mapa de la qualitat dels sòls arreu de l'estat, mesurant diferents paràmetres químics físics i biològics.

I a nivell particular, d'una banda pujo observacions naturalístiques a diferents plataformes, les ornitològiques a Ornitho, les subaquàtiques a

Minka, i la resta a iNaturalist, i de l'altra, juntament amb els companys del grup de recerca en ratpenats de NatMonT, col·laborem en els projectes de seguiment de quiròpters del grup de recerca del **Museu de les Ciències de Granollers**, com el cens de ratpenat de riu a La Tordera, o el seguiment de la migració del ratpenat de cova a les Mines de Can Palomeres.

Animo a qualsevol que tingui interès en la ciència a informar-se sobre els diferents projectes que es duen a terme i a participar! A la web de l'Observatorio de Ciencia Ciudadana podeu trobar-los organitzats per temàtiques. I recordeu que NatMonT està elaborant un Atlas d'amfibis i rèptils de la Baixa Tordera i hi podeu fer arribar les vostres observacions!

-
1. Observació d'una vaca tremolosa per la plataforma de ciència ciutadana Minka
 2. Cens de ratpenat de cova a Can Palomeres

Els Països Catalans

Passat, present... futur?

#14

Catalunya en el segle XVII. La Guerra dels Segadors (I)

En aquest número i en el següent ens endinsarem de ple en el segle XVII a Catalunya, el qual va ser molt convuls i que va viure un dels esdeveniments més importants i més assenyalats de la nostra història, el qual que va estar a punt de canviar el nostre destí com a poble i nació: ens estem referint a la Guerra dels Segadors. Veurem quines van ser les causes, els principals esdeveniments i les conseqüències d'aquest episodi transcendent en la història de Catalunya i també dels Països Catalans, que seran mutilats políticament i territorialment.

ELS ÀUSTRIES MENORS I ELS VALIDOS

Anem, primer de tot, a recordar-ne el context. Els territoris que comprenen els Països Catalans estan governats pels reis de la Monarquia Hispànica. Tot i que conserven les seves institucions, lleis i llengua, els sobirans castellans van crear institucions i figures per a controlar el territori. Entrant en el segle XVII, regnarán els Àustries menors, Felip III (1598-1621), Felip IV (1621-1665) i Carles II (1665-1700). Aquests monarques marcaren la decadència del poder castellà i es caracteritzaren perquè delegaren els seus poders en una figura que fou molt controvertida i negativa dins del nostre territori. Estem parlant dels validos, privats o favorits. Qui eren aquests personatges?

Eren membres de l'aristocràcia, en els que el rei dipositava la seva total confiança. El monarca es desentenia de les tasques de govern i aquells prenién les principals decisions. En destacaren el duc de Lerma, el duc d'Uceda i, sobretot, pel cas que ens ocupa, Gaspar de Guzmán y Pimentel, comte-duc d'Olivares (segurament, n'haureu sentit a parlar).

Aquests personatges van emprendre accions que van debilitar la castigada hisenda pública i que van perjudicar els interessos de la població dels seus regnes, com per exemple

l'expulsió dels moriscos el 1609, la qual influí molt negativament en l'agricultura a València. Els problemes de corrupció també seran un element endèmic d'aquesta política.

FELIP IV I EL COMTE-DUC D'OLIVARES

Arribem, doncs, al regnat de Felip IV, i el seu íncit Olivares, que decideixen recuperar el seu projecte polític europeu; així, donen suport a l'Imperi Habsburg durant la Guerra dels Trenta Anys (1618-1648) i el seu enfrontament, durant i després d'aquest conflicte, amb França, conflagració que marcaria el final de l'hegemonia castellana a Europa.

En l'àmbit interior, aquest regnat va ser molt conflictiu a causa de la política del privat del rei, favorable a la uniformització de la monarquia i a les necessitats econòmiques de la hisenda reial.

El seu programa aspirava a reforçar el poder del sobirà, retallant l'autogovern dels diferents ens polítics, uniformitzant tot el territori hispànic a partir de la imposició de les lleis castellanes, que afavorissin més a aquell. Així, va creure convenient imposar una centralització de l'administració estatal que repartís les càrregues militars i fiscals entre tots els regnes per alleugerir el pes de les despeses castellanes.

En aquesta direcció va crear la Unió d'Armes, que consistia a obligar tots els regnes hispànics, i no tan sols Castella, a què contribuïssin en les guerres amb soldats i impostos en una quantitat proporcional als seus habitants. L'empresa imperial va suposar unes despeses molt elevades, que una Castella esgotada i en un moment en què les remeses americanes començaven a davallar no podia sufragar sola. I aquí és on entren els territoris dels Països Catalans, que recordem que tenien les seves institucions i lleis pròpies, els Furs. Evidentment, aquella política centralista i agressiva havia de colisionar amb aquesta realitat, faltava una guspira que fes esclatar el conflicte i aquesta es va produir. Al País Valencià també hi va trobar una forta resistència, tot i que no es va aixecar en armes, fins al punt que el valido va arribar a exclamar: "De modo que más estiman los de Valencia a los catalanes que a su rey", es lamentava davant els problemes que tenia a l'hora de reclutar soldats.

Corpus de sang, Antoni Estruch (1907)

LES CAUSES DEL CONFLICTE

Per tant, s'anava gestant un caldo de cultiu de molt males-tar entre la societat i la classe política catalana que havia de portar, més tard o més d'hora, a la revolta.

Concretant més, quines foren les causes del conflicte? El detonant de la guerra dels Segadors va ser la presència dels terços castellans allotjats a Catalunya. Ara bé, hi va haver altres factors molt importants per explicar un conflicte complex que inclou revoltes socials al camp i a la ciutat, revoltes polítiques, ambicions personals, venjances i fidelitats trencades.

El 1635 la França de Lluís XIII va declarar la guerra a la monarquia de Felip IV. D'aquesta manera, Catalunya es convertia en un dels escenaris de la Guerra dels Trenta Anys i el trànsit de tropes, els allotjaments, les lleves i l'esforç militar dels catalans van fer-se manifestos.

El problema dels allotjaments va agreujar-se durant la primavera i l'estiu de 1640 amb el retorn de les tropes de les campanyes del Rosselló mentre la penúria de la fam com a conseqüència de la guerra començava a fer-se present. Els abusos i robatoris que van cometre les tropes eren constants i van acabar comportant un veritable aixecament pagès, primer contra els soldats i després contra els agents feudals. Els terços van ser pràcticament expulsats del Principat.

Abans de la matinada del 7 de juny del 1640, dijous de Corpus, un clima de crispació i violència ja regnava a Catalunya des de feia mesos. La tensió social havia anat en augment des de l'inici de la guerra amb França, i cal explicar-ho tant per la presència dels soldats de Castella com per la constant pressió exercida pel govern de Madrid, a través dels jutges de l'Audiència i dels homes del virrei, per reclutar tropes entre els catalans. Després de la derrota de Leucata (1637) i el setge de Salses (1639-1641), el ressentiment entre els governs de Madrid i Barcelona era molt gran.

Segons un edicte del mes de març, Catalunya havia d'aportar sis mil homes més per lluitar fora del Principat i s'havia de fer càrrec de tots els costos. Per reblar més el clau, des de la Cort de Madrid s'ordenà l'arrest de les dues màximes autoritats del país: Francesc de Tamarit, diputat militar, i Pau Claris, diputat eclesiàstic.

El propòsit era apoderar-se dels impostos de la Generalitat, atemorir la classe dirigent del país i acabar d'una vegada per totes amb les reticències catalanes a prestar ajut monetari i militar a la monarquia.

EN EL TERRENY POLÍTC CATALÀ, EL VIRREI S'ENFRONTARÀ ALS DIPUTATS DE LA GENERALITAT:

D'una banda, Dalmau de Queralt, comte de Santa Coloma, nomenat virrei després de la dimissió del duc de Cardona arran de la derrota a Leucata. De l'altra, Pau Claris i Francesc de Tamarit, escollits pel procés d'insaculació com a representants dels braços eclesiàstic i militar, respectivament, el juliol de l'any 1638. Ells estaven disposats a reviuere l'esplendor perduda de la Generalitat, plantar cara a Madrid denunciant els atacs perpetrats per les tropes contra la població i defensar amb fermesa el sistema constitucional català.

I així arribem a la data del 7 de juny del 1640, quan es produí el Corpus de Sang, en el que els defensors de la terra, tal com pregona el nostre himne nacional, anaren a cops de falç contra les autoritats que els oprimien, iniciant una revolta que tindria una doble vessant social i política.

Delimitat el context i vistes les causes, en la propera entrega ens endinsarem en els esdeveniments principals i les conseqüències del conflicte. ■

60ens Premis Recvll de literatura

El Teatre de Blanes va ser l'escenari que va acollir el passat diumenge dia 10 la festa que és, la celebració dels 60ens. Premis Recvll, encapçalada per l'alcalde de Blanes, Jordi Hernández, i la presidenta del Jurat dels Premis Recvll, l'escriptora gironina Maria Mercè Roca

◆ RECVLL ◆

Bruna Solei
Redacció Celobert

D'esquerra a dreta: David Moré, Jaume Capsada, Mireia Pagès, Clara Ballart, Xavier Farré, Carles Batlle, Salvador Roca i M. Mercè Roca

60ens Premis Recvll amb 4 guanyadors gironins i 2 anteriors guardonats

El jurat que ha triat les obres guanyadores en les cinc categories literàries (Narració, Poesia, Teatre, Periodisme i Retrat Literari) l'han compostat Eloi Falguera, Josep Maria Fonalleras, Jordi Llavina, Laura Masmiquel, Mònica Rabassa, Francesc Robert i Salvador Roca. Per la seva banda, al jurat del Premi de Cançó en Català hi són Josep Maria Guinart, Sue Gere, Xavi Pendon, Josep Lluís Vidal i Joan Vissi.

Com a dada curiosa, cal dir que enguany al palmarès dels 60ens Premis Recvll hi ha una notable presència gironina, ja que quatre dels sis autors guardonats són del territori. Més concretament, es tracta de les categories de poesia, teatre, retrat literari i cançó en català. En canvi, el premi de narració ha estat per un barceloní, i el de periodisme per a un escriptor de Reus. Una altra dada a destacar és que dos dels autors guardonats és la segona vegada que han rebut un Premi Recvll, més concretament en les categories de Teatre i Periodisme.

Premi de Narració Joaquim Ruyra

Dotació: 2.500 €

Jaume Capsada Coll (Barcelona)

Obra: *Al país dels ungrus*

Viu a Palà de Torroella, una població que ha reproduït conjuntament amb Ester Llobet al llibre 'La grandària del món. Entorn, història i imaginari de Palà de Torroella'.

Premi de Poesia Benet Ribas

Dotació: 2.000 €

Clara Ballart Lladós (Girona)

Obra: *La llum igual*

Nascuda a Barcelona l'any 1995, fa tot just dos anys va guanyar el 37è premi de poesia Miquel Martí i Pol amb el poemari 'L'aigua entre les coses'. Formada acadèmicament com a filòloga anglesa a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat de Cambridge, actualment treballa en el seu doctorat a la UOC al voltant de la censura i l'art com a missatge polític i llibertari.

Premi de Teatre Josep Ametller

Dotació: 2.000 €

Carles Batlle Jordà (Argelaguer)

Obra: *La Seducció*

Novel·lista, autor teatral i traductor, les seves obres dramàtiques –traduïdes a més d'una desena de llengües– han estat estrenades i publicades a diversos països d'Europa i Amèrica. És la segona vegada que guanya el Premi Recvll de Teatre, després que l'any 2002 ho va fer amb l'obra 'Oasi',

que va obtenir el premi a la millor traducció a l'alemany al Festival del Stadt Theater de Bremen al 2004.

Premi de Periodisme Salvador Reynaldos
Dotació: 800 €

Fcesc. Xavier Ferré Martí (Reus)

Obra: **Mare Nostrum, mare mortum**

Psicòleg i escriptor, és la segona vegada que guanya un Premi Recvll, tot i que no en la mateixa categoria literària. L'any 1980 va ser guardonat amb el Premi d'Assaig Literari amb 'Passat, present i futur de l'escoltisme'

Premi de Retrat Literari Rafel Cornellà
Joaquim Abril – Dotació 800 €

David Moré i Aguirre (Tossa)

Obra: **A les envistes dels cent**

Llicenciat en història a la Universitat de Girona, té un màster de gestió d'organitzacions i projectes culturals per la UdG el

2003, i un altre de recerca històrica per la mateixa universitat el 2011, i actualment és doctorand en aquest centre universitari i arxiver de Tossa de Mar. Autor de diverses monografies, ha escrit nombrosos articles sobre història local tossenca, i és membre de diversos centres d'estudis i altres entitats culturals.

Premi Cançó en Català

Dotació: 500 €

Mireia Pagès Farró (Girona)

Cançó: **Sé que no t'agrado així**

Graduada en 6è grau professional de piano clàssic i en llenguatge musical, i compta amb estudis de cant, dansa i teatre. Com a cantautora, actualment està preparant la publicació del seu primer EP. El seu estil musical el defineix ella mateixa com a melancòlic, íntim i influït pel soul i el pop. ■

Màtria o barbàrie, trenta veus del feminisme català

Ser dona en una nació ocupada com la catalana proporciona una perspectiva privilegiada de la història dels estats i del patriarcat

cionalisme, resignificant-lo per afavorir una nova manera d'entendre la vida en comú, és a dir, una nova manera de fer política i de dialogar amb el conjunt de la societat.

Partint d'aquesta premissa, trenta dones de geografies, condicions i professions diferents dels Països Catalans presenten les seves reflexions davant el col·lapse ecològic, democràtic i socioeconòmic que viu la nostra societat. Nascudes entre el 1980 i el 2000, les matriotes van polititzar-se entre l'esclat del Procés independentista i la quarta onada feminista, en moviments i lluites socials. Amb tot, es declaren hereves d'una llarga tradició d'artistes, intel·lectuals i activistes que han volgut conciliar el feminisme i el na-

Alcen la veu des de Castelló o la Catalunya Nord per existir més enllà dels confins administratius imposats. Alcen la veu en tant que lesbianes, racialitzades o discapacitades, perquè volen que els drets de totes siguin una prioritat nacional. Alcen la veu com a pageses, politòlogues, empresàries, sindicalistes, creients, atees... expertes en el seu camp, perquè saben que per construir la màtria es necessiten a totes. I ho fan amb dos supòsits: que la llengua catalana és l'eina més democràtica possible per aglutinar catalans d'orígens diversos i que tot feminisme nacionalista que no facin elles, serà fet en contra seva. ■

Màtria o barbàrie, trenta veus del feminisme català
Angle editorial
Autoria: Júlia Ojeda Caba, Anna Punsoda Ricart i Marta Roqueta-Fernández
Pàgines: 288
PVP 18,50 €

Una llibreria és un desig compartit. Celobert

Fugint dels camps de blat
 Editorial Empúries
 Autoria: Mercè Saurina
 Pàgines: 168
 PVP 16,90 €

Fugint dels camps de blat

Jaume Planas Perxachs, escriptor

La novel·la que avui ressenyem, va resultar vencedora del premi Casero 2023, un dels certàmens literaris del país més respectats i antics —és l'edició 43—, organitzat per la històrica Llibreria 22 de Girona amb la intenció de descobrir noves veus. El Casero ha donat a conèixer escriptors que després han fet carrera com en Josep Maria Fonalleras, la Mar Bosch, la Mònica Batet o en Lluís Muntada (no deixin passar l'oportunitat de llegir el seu darrer recull de contes, el sublim *Els dies previs*, editat per Llibres del Segle).

La Mercè Saurina, l'autora de *Fugint dels camps de blat*, ens presenta una història convencional: el retorn de la Clara, la protagonista, al seu poble natal de l'Empordà per un motiu que no desvetllem —no ha deixat de tornar-hi en tots els anys que fa que va marxar-ne— i que provoca a la vegada que faci un repàs de la seva vida. La Clara resideix en una ciutat de l'arxipèlag de les Svalbard (Noruega) amb totes les característiques d'aquest lloc ben allunyat del seu país d'origen. Va fugir de l'indret que la va veure néixer, del paisatge ple de camps de blat que conrea la seva família de pagesos, on tant ella com els pares, els germans i un veí amic, van experimentar un fet tràgic durant un estiu (temporada de sega) de la seva infantesa.

Mentre rememora aquells anys, assistim escoltant la seva veu, al pas cap a l'adolescència, el trànsit cap a l'edat adulta, amb el bagatge emocional conquerit durant l'època universitària a Barcelona i descobrim que mai s'ha pogut desempallegar d'aquell episodi descarnat viscut que va marcar-la als deu anys. La seva evolució com a persona, no es pot entendre sense el trauma punyent que els va trasbalsar i que encara cueja perquè els remordiments la segueixen

perseguint. Per aquesta raó, la Clara no ha volgut tenir fills i la seva darrera relació amb un noruec més jove, fa aigües.

El retrobament a Catalunya d'un antic amor, el veí que també va ser coprotagonista d'aquella experiència angoixant on tots dos malden lligats ad eternum —ell també s'ha "refugiat" ben lluny del poble, al Canadà— provocarà un procés lent de catarsis que els possibilitarà emprendre una nova vida alliberats d'aquell llast que arrossegaven a la consciència.

Un llenguatge curat, a voltes excessivament poètic, empeny l'obra, un drama intens, en el què els protagonistes han de fer les paus amb el passat comú per poder sobreviure. Allunyar-se del seu món, no els va servir de gran cosa perquè *l'esvoranc que ha patit la seva ànima, mai ha deixat de superar pus*.

Aquesta darrera frase, l'he escrit imitant el to que desplega l'autora en alguns passatges de l'obra. A mi personalment em grinyolen. La veu perd naturalitat. Tendeix a l'exacerbació sentimental. Tot són gustos i tries. Prefereixo, en aquest cas, la contenció, la frase curta, seca, asèptica que no pas deixar anar coses com "fer l'amor sota la lluna", "tenir una cicatriu mal curada a l'ànima" etcètera. En uns primers moments, et xoquen. Quan t'hi acostumes, et desplaçes pel text que es llegeix en un parell de tardes, a gran velocitat. La novel·la explica un succés còmpromissor i sap economitjar aquest terrabastall que no és velat fins a l'epíleg final que arrodoneix l'artefacte literari. No he entès perquè el narrador omniscient d'aquell capítol devastador per la vida dels protagonistes, té la mateixa veu que la Clara. Hauria estat millor diferenciar-les, segons el meu parer. ■

Fisioteràpia i Estètica

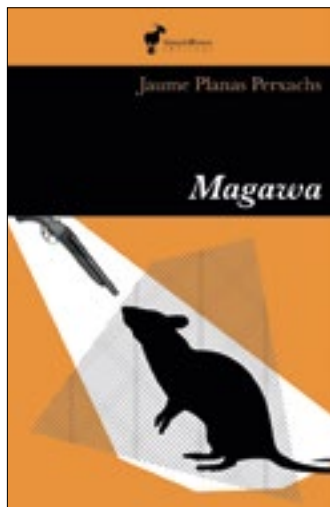
Avançada a Tossa de Mar

Cos Esvelt Tossa

972340740

cosesvelt.tossa

www.cosesvelt.net

Magawa
Llunydelramat edicions
Autoria: Jaume Planas
Perxachs
Pàgines: 286
PVP 20,00 €

Magawa

Es coneixen parany i verins per enxampar les rates, segons la conveniència de cadascú o de cada col·lectivitat. Però és en Jaume Planas Perxachs, autor de *Magawa* qui ens munta, als lectors, les trampes per agafar-nos en la lectura de la narració. De fet, qüestiona el concepte, la imatge de la rata segons on posi la mirada, d'acord amb la història que teixeix. Ho fa en relats diferents, on qualsevol d'ells podria ser únic; els hi dona vida, sigui escrivint en primera o tercera persona, ja sigui seguint un dietari, fent un article de diari, o encastant diàlegs enmig del text. Relat que va endavant o enrere en el temps, del qual també n'és senyor. Hàbil va explicant els rastres. Segueix els rats tant per radiografiar el món que l'envolta, d'un cau a un altre, com per mossegar qualsevol de les convencions, dels hàbits familiars, socials. "Tinc una idea per un nou relat. El protagonista serà en Rata, aquell pòtul que va morir ara fa uns anys. La primera frase del conte, diuen, ha de ser clau: "Tothom a Banyons dels Múrids pensava que en Rata era immortal." (Pg. 209) Rutines que tenen com a motor inicial la relació de parella i la família. Planas Perxachs hi furga amb el bisturí sense haver anestesiats al lector. En aquesta dissecció entrellaça un capítol i altre, peces fent de mirall, encaixant, on es poden establir narracions paral·leles -entre altres lectures-, com la d'Eva i l'Àngeles Santos Torroella. L'una davant l'encàrrec d'un mural, l'altra autora de la pintura "Un món". "Vaig aprendre que l'art és un artifici, per molt que intenti imitar la vida, en el meu retorn a Banyons." (Pg. 260) Com es relacionen també duals, les històries de l'Aurelio, del bar Aurelio, i la d'en Pere Barros, l'amo del colmado. Bar i botiga, centres d'intercanvi social com en qualsevol poble, i que l'escriptor mostra el més interior d'aquests caus de tafaneig, "Molt de tant en tant torno a patir algun malson, Pere. Ja no somio amb aquelles imatges plenes dels maleïts múrids dels dimonis, com feia abans, deu anys enrere." (Pg. 170) Recosint-ho tot, un fotògraf, Sixto, el simpàtic, ull caçant imatges, que són, al mateix temps, en un menjador o davant d'un nínxol. Qualsevol cosa que passa, ell és el primer d'arribar-hi

Juli Grandia, gestor cultural

i fer-ne fotos, "On hi ha la fina línia divisòria que separa el que és èticament tolerable del que no?" (Pg. 133) Cataus escampats per *Banyons dels Múrids* una població fictícia que Planas Perxachs no amaga d'on treu el reflex, en dona pistes, "Ha mort l'Arturo Belano, l'únic escriptor de raça que ha habitat a Banyons." (Pg. 202) Però l'autor de *Magawa* no permet quedar-nos a la superfície, no deixa fer només una a lectura local, de costat de casa, s'ha de sentir els xiscler de les rates. *Banyons* és el món que ell s'ha fet, els seus personatges hi corren, s'amaguen, un univers que transcendeix a la simple tafaneria. De contrapès hi ha la seva llarga mirada literària, "Sigui l'estació de l'any que sigui, en Gualberto sempre du enclotat al cap un barret decorat amb plomes de coloms, alguna xapa i un ham de pescar. La roba que vesteix presenta un munt de medalles. Llueix una barba descuidada, enfarinada, d'una setmana llarga i un bigoti nevat, frondós, sota un nas prominent. La pell bruna, colrada pel sol, denota unes maratonianes jornades exposat a l'exterior i unes arrels romanís nòmades que suren per la seva sang. No li coneixem l'edat, però no aniríem mal encaminats pre-

[...] l'autor de *Magawa* no permet quedar-nos a la superfície, no deixa fer només una a lectura local, de costat de casa, s'ha de sentir els xiscler de les rates. *Banyons* és el món que ell s'ha fet, els seus.

dient que deu voltar per la setantena i sa remenada." (Pg. 60) Planas Perxachs pautava l'escriptura amb cançons-rock, punk, glam. Amb personatges i temes cinematogràfics. És el seu metrònom, un dels altres rastres que deixa. D'aquí l'encert que en el text hi hagi una detallada playlist. Manera de fer que enllaça amb Aiguamarina (2021) la seva primera novel·la. I afegeixo una pregunta que és a *Magawa* "Creus que són gaire diferents de nosaltres, les ovelles descarrilades del ramat?" (Pg. 67). ■

Confeti
Edicions Proa
Autoria: Jordi Puntí
Pàgines: 400
PVP 21,90 €

Confeti

El premi Sant Jordi 2023 ha recaigut en un nom respectat per tot el món literari català. De tant en tant, premien autors apreciats per crítica i públic, com ho han estat en Vicenç Pagès Jordà o en Joan Lluís-Lluís en les darreres dècades. Ja sabem que els guardons grossos, amb molts de zeros al darrera, són controvertits perquè estan lligats a interessos editorials o als vents que bufen (*wokisme*, pensament políticament correcte...) i els segells, com a empresa que són, volen facturar, vendre llibres. La solució més senzilla consisteix a atorgar el ceptre a una obra apte per tots els públics o bé escollir una figura mediàtica.

La novel·la d'en Puntí —sabíem que hi treballava— és llegidora i demostra haver-se documentant en escriu per reproduir els ambients de diferents èpoques per on transita el protagonista, una celebritat catalana que va triomfar als EUA: en Xavier Cugat. Malauradament, a mi, personalment, no m'ha barrufat i el problema soc jo: el protagonista i les suposades vivències i anècdotes, no em sedueixen, no hi tinc empatia.

Dies abans d'engegar la seva lectura, havia visionat la pel·lícula *Babylon* de l'oscaritzat Damien Chazelle amb en Brad Pitt i l'espectacular Margot Robbie. Allà s'hi retrata l'esplendor del Hollywood abans de l'arribada del cine sonor (com al musical dels musicals: *Singing in the rain*) i el què suposa aquell canvi per la indústria del setè art i com s'acaben adaptant o no les seves estrelles en un marc temporal similar al dels primers passos d'en Cugie per la meca del cine. I clar, l'orgia visual iniciàtica (literal, en algunes escenes) del film del director de *La la land*, una festassa d'excessos com hem llegit en alguns assajos que radiografien aquells anys, atrapen i t'interpel·len —igual que els drames que pateixen els seus protagonistes: sentir-se una relíquia del passat o autosabotajar-se la carrera perquè ets una fera indomable— més que no pas la vida del músic català amb els seus casaments, divorcis, *business*, vides en hotels, viatges i descobertes de noves cantants.

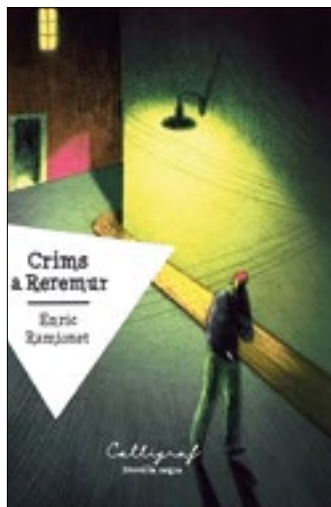
Potser en Jordi Puntí s'ha enamorat d'en Cugat —tinc pendent el documental sobre ell:

Jaume Planas Perxachs, escriptor

Sexo, maracas i chihuahuas, tot i que em fa mandra mirar-lo— i l'ingent quantitat de material i informació que ha arreplegat, l'ha empès a escriure si o si l'obra i potser la beca que va rebre l'ha obligat a fer-ho. Ho desconec. La tesi de la que parteix el narrador que ha inventat l'autor, un periodista cultural de la mateixa quinta que en Cugie, planteja que els homes inventem records, recreem segons ens convé i adulterem la nostra història personal. Per tant, tot el que evocuem no deixa de ser una ficció. En Cugat, a més de ser un bon home de negocis que es sabia promocionar, va ser una màquina d'esbombar relats "falsejats" amb comparses de renom: Al Capone, el gran Caruso etc. Per tant, l'existència humana, és una ficció feta a mida. No sé si després d'exposar això a les primeres planes del llibre, cal posar un munt d'exemples prenen la figura d'en Cugat al llarg de quasi quatre-centes pàgines. El narrador, en Daniel, que a la part final acaba sent vampiritzat pel seu admirat Cugat, desbrossa la trajectòria d'un *one man self* però sense el regust —repeteix, per mi— d'una epopeia *bigger than life*.

Potser la imatge que retinc del Cugat ancià: decrepit, momificat, amb el perruquí damunt la closca, la pipa apagada en una mà i el gosset a l'altra, poc hi ajuden, rodejat de mosses espatarrants —va descobrir a la nostra Nina— i me'l perfilen com allò que va ser després que s'apagués la seva estrella: una peça d'antiquari que es perpetuava de manera patètica repetint els mateixos gags que ja no feien gràcia una i altre vegada. Sabent que en Puntí és un melòman —a més d'escriure articles futbolístics, a les seves columnes hi poden aparèixer els Smiths o l'Edwyn Collins— em pregunto que hauria fet si en lloc de triar en Cugat, es decanta posem per cas per un David Bowie, un creador d'alter egos a punt de devorar-lo, assetjat per l'arrel de bogeria lligada a la seva família (el seu germanastra, esquizofrènic es va suïcidar) en el període que va des del 1973 al 1975, abans de marxar a Berlin per desintoxicar-se de certes substàncies i de la fama artificial de L.A? Però això, amics lectors, és un misteri amagat en una maleta que s'ha extraviat durant un viatge. ■

Crims a Reremur, un thriller amb una dosi d'història contemporània

Crims a Reremur
Edicions Cal·lígraf
Autoria: Enric Ramionet
Pàgines: 230
PVP 20 €

Crims a Reremur

Aquesta primavera ha arribat a les llibreries *Crims a Reremur*, el nou llibre del llagostereenc Enric Ramionet. És una obra que forma part del catàleg de l'editorial Cal·lígraf, concretament, de la col·lecció de novel·la negra de l'editorial. És molt probable que l'etiqueta de «novel·la negra» sigui la que més li escaigui, però dir-ne només això seria caure en el parany de la banalitat o, més ben dit, seria quedar-nos injustament a la superfície. *Crims a Reremur* és una novel·la que explora altres camins, és un thriller amarat de memòria històrica, on es plantegen els problemes que ha d'afrontar la immigració, el control de les bandes neonazis, els secrets que un poble pot arribar a callar, rancors de la Guerra Civil encara vigents... i tot amb una literatura amb molt d'ofici que és capaç d'atrapar-te tal com ho faria un bon *bestseller*.

Tot comença quan Abelard Cànovas, el fill d'un exiliat republicà, es presenta a la comissaria de policia del poble per denunciar que últimament està rebent amenaces. En Costa, que és el policia que l'atén, serà qui es farà càrrec de la investigació i serà a través d'ell que anirem traient l'entrellat d'una història que no té un origen recent, tot el contrari. A partir d'aquí, Ramionet ens fa partícips de la narració i, com si fóssim ajudants d'en Costa, ens va desvetllant a poc a poc les pistes que ens ajudaran a resoldre un cas que s'anirà enterbolint i obrint nous fronts. A més, l'autor ens anirà col·locant hàbilment els personatges en el moment precís i el lloc adequat, talment com si es tractés d'una partida d'escacs, perquè anem entenent qui s'amaga rere els anònims amenaçadors i, el que és més important, quin és el motiu principal per no voler que en Cànovas visqui al poble. A part dels personatges —que no n'hi ha cap de

Germán Bartolomé, filòleg

[...] és un thriller amarat de memòria històrica, on es plantegen els problemes que ha d'afrontar la immigració, el control de les bandes neonazis, els secrets que un poble pot arribar a callar, rancors de la Guerra Civil encara vigents...

gratuit—, l'autor també ens va presentant les històries que els acompanyen i, encara que ens sembli que allò que se'ns explica no tingui res a veure amb l'entramat principal, al final acabarem lligant caps i veurem que tot forma part d'un mateix teranyina intergeneracional. Perquè, al cap i a la fi, *Reremur* és el barri d'un poble molt petit, que intuïm que podria ser Llagostera —el Casino, Bodega Ramiro, la llibreria de la plaça...— i, com a tots els pobles, tothom es coneix i sap la veritat a mitges dels secrets que s'oculten rere les portes de cada casa.

La novel·la pren un ritme àgil des d'un inici i, malgrat que s'intercalin episodis de la Guerra Civil o de la postguerra, el fil narratiu no se'n ressent i el lector anirà devorant el llibre fins al final. I és que Ramionet podria haver liquidat la novel·la trenta pàgines abans del tancament de l'obra, quan la investigació principal queda ja aparentment resolta, però l'autor ens regala dos capítols més per confirmar allò que dèiem abans: no deixar caps per lligar. Gràcies a *Crims a Reremur*, Enric Ramionet ens recorda que tots els actes tenen conseqüències, que hi ha herències a les quals un no pot renunciar mai i que, al final, els cadàvers, per molt que intentis amagar-los, sempre surten a la llum. ■

LLORRET
RADICAL
POESIA

Dijous 2/05

Matthew Tree & Neus Dalmau
Sonets de Shakespeare en anglès i català

Dijous 9 de maig

Artistes convidats
Homenatge a Joan Salvat-Papasseit en el seu Centenari

Dijous 16 de maig

Josep Piera i Joan Deusa

Col·labora: **Celobert**

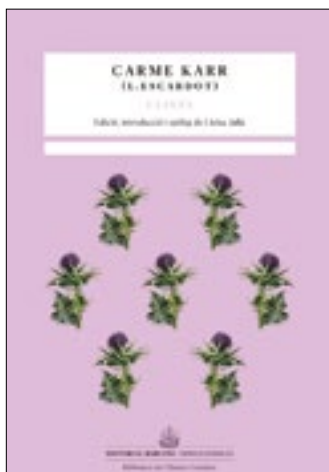
Biblioteca de Lloret

19 a 20 h

ENTRADA GRATUÏTA

La narrativa de Carme Karr

Ressenya 'Clixés' (Barcino) i
'Volves' (Medusa), dues obres de Carme Karr
reeditades a principis de 2024.

Clixés

Editorial Barcino

Autoria: Carme Karr

Pàgines: 234

PVP 22,95 €

Rosa Oliveros Arasa, Investigadora i crítica literària

Per als amants de les casualitats, els col·leccionistes d'anècdotes i els cercadors de paral·lelismes, el 2024 ja és, necessàriament, un bon any. Afirmar això al mes de març pot semblar arriscat, però l'efemèride en qüestió mereix el risc de la intrepiditat: fa pocs dies l'**Editorial Barcino** anunciava la publicació de **Clixés**, de **Carme Karr (L. Es-cardot)**, i al gener l'**Editorial Medusa** ens ofería **Volves**, de la mateixa autora. Tots dos reculls de narracions i tots dos publicats per primera vegada el 1906, a la Biblioteca Joventut i a la Biblioteca Popular de L'Avenç respectivament. Per a qui encara no la conegui, Carme Karr (1865-1943) pot ser presentada, almenys, com a escriptora, periodista, musicòloga, traductora, pacifista, feminista o directora de la revista *Feminal*. I, en conjunt, com a intel·lectual i una de les principals veus de la Catalunya dels primers vint anys del segle XX. Carme Karr.

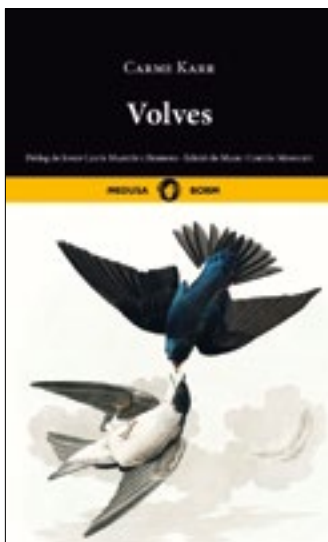
El 1902, any en què L'Avenç publica *Dramas rurals* —el primer recull de narracions de **Víctor Català**—, o en què **Felip Palma (Palmira Ventós)** es dona a conèixer amb el relat *La porc* a la revista *Joventut*, Karr comença a publicar, també a *Joventut*, les narracions que seran el punt de partida de *Clixés*. De fet, de totes les que publica a la revista, set conformaran, quatre anys més tard, *Volves* (o *Bolves*, en prefabrià), i set passaran a formar part de les vint-i-tres que acabarà tenint *Clixés*. Es tracta de representacions de moments, d'escenes, amb les quals, com a fotògrafa perspicaç, l'escriptora presenta la societat de principis de segle XX amb les seves contradiccions, desigualtats, esperances, anhels («els clixés no deixen d'ésser la imatge exacta», diu a l'epíleg de *Clixés*), posant l'accent en els estereotips (clixés), en els rols socials a què es lligava la figura de la dona.

En els relats que tenim la sort de poder tornar a llegir aquest 2024 (de *Clixés*, **Horsori Editorial** n'havia fet una edició sense pre-

sentació el 2008; *Volves* no s'havia tornat a publicar) es parla de l'amor, de la solitud, de la marginació, d'infidelitat i de prostitució; de religió i de la maternitat, sempre amb una capacitat subtilment evocadora que fa que la crítica al sistema arribi gairebé sense ser dita i, a causa d'això, germi amb més força en el lector. Les dones en són les principals protagonistes. Hi mostra els conflictes personals i també econòmics en una societat androcèntrica que les té abandonades (vegeu "Parella blanca" o "L'esclat"), però també presenta un nou concepte d'home (avançament a les noves masculinitats): homes que dubten, que s'equivoquen, que se senten sols, decebuts o que resulten víctimes del desamor tant com poden sentir-se'n les dones.

Les descripcions de paratges naturals estructuren sovint la narració fins al punt d'evocar-ne, freqüentment, el desenllaç. La riquesa lèxica d'aquestes descripcions és excepcional, i es pot dir que la natura actua com un déu redemptor que tot ho veu i tot ho justifica.

En la dona que ens proposa Karr hi trobem alguna cosa més que en les representacions femenines de l'escriptura del moment. Ni *femme fatale* ni *donna angelicata* (com diu **Lluïsa Julià** a la introducció de *Clixés*): la dona és capaç de prendre decisions que la porten a cometre una infidelitat, a prostituir-se o a rebel·lar-se a una relació de parella insatisfactòria ("Ella rai!" o "¿...?"): un pas endavant que és fruit d'un bagatge cultural —el de l'autora— que ja ha abandonat el llast del bovarisme i la situa en les «palpitacions dels temps moderns», com apunta Julià en el pròleg.

Volves
Editorial Medusa
Autoria: Carme Karr
Pàgines: 136
PVP 18,00 €

La narrativa curta de Karr està ambientada a Barcelona, en mostra la vida trepidant, atrafegada, de la burgesia; els carrers principals, el passeig de Gràcia, la Rambla, per on circulen els primers cotxes o els tramvies, però també en contextos rurals. La ciutat ens apareix com un espai de moviment, però mereix atenció el paper que hi juga la natura. Les descripcions de paratges naturals estructuren sovint la narració fins al punt d'evocar-ne, freqüentment, el desenllaç. La riquesa lèxica d'aquestes descripcions és excepcional, i es pot dir que la natura actua com un déu redemptor que tot ho veu i tot ho justifica.

Nascuda a Barcelona, de pare francès i mare madrilenya d'origen italià, Carme Karr estudia en internats de monges franceses de Catalunya i Perpinyà i, en morir els seus pares, l'oncle, l'escriptor francès **Alphonse Karr**, l'acull uns anys a la seva casa de París. Com explica ella mateixa, no sabent escriure en català (sí que en dominava l'oral) va decidir aprendre'n i fer-ne la seva llengua literària. La seva relació amb França, Itàlia o Anglaterra és constant, i a *Feminal* es cuida bé de tenir-hi corresponsals la missió de les quals és informar les lectores catalanes del moviment sufragista i de tot tipus de novetats, tant de caire social com cultural.

Potser és aquesta visió més àmplia del món, adquirida pel context en què es va educar, el que fa que la seva narrativa sigui més profunda, més universal, amb una mirada sobre el fet narrat que li permet posar-se, sovint, al costat del dèbil i, en comptes de denunciar-ne la condició de desavantatge respecte a la resta (com faria una bona Monserdà), amb la seva manera de fer, que ella mateixa qualifica de «discreta entremaliadura», el converteix, als ulls de qui llegeix, en guanyador. Com sentencià **Apeles Mestres**, amic de l'escriptora i un dels primers a conèixer qui s'amagava darrere el pseudònim de L. Escardot: «De la vora dels camins / l'escardot en fa jardins».

Avui hem de celebrar que hi hagi editorials que estiguin posant llum sobre veus narratives que, com la de Carme Karr, també escriuen la història de la nostra literatura tot i haver estat tants anys silenciades; perquè el silenci no dicta preceptes, i perquè la història de la literatura s'elabora a mesura que la Història avança. El 1906, l'any que Karr publica el dos reculls, va ser un moment de molts inicis. Entre d'altres el del glossari d'**Eugeni d'Ors, Xènius**, amb qui Karr —sota el pseudònim de Xènia— va polemitzar sobre el paper actiu de les dones. A diferència de la del glossador, l'obra de Karr ha trigat molt, massa, a recuperar-se. Esperem que hagi arribat per quedar-se. ■

VETLLADA LITERÀRIA

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

El proper dijous 16 de maig, a les 19.30 h, la Revista Celobert i la llibreria Ça Trencada organitzen la presentació de la novel·la *Crims a Reremur*, de l'autor llagosterenc **Enric Ramionet. L'acte serà presentat per **Germán Bartolomé**, filòleg.**

El fill d'un exiliat de la Guerra Civil que, un cop ha retornat al poble, rep amenaces. La investigació dels fets per un policia local, que anirà descobrint com també l'afecten a ell. La història de tres soldats republicans que van estrènyer la seva amistat en episodis límit de la guerra. La complexitat de la societat actual, en què conviuen

els descendents dels dos bàndols enfrontats a la guerra amb els immigrants arribats fa poc. Odis que travessen el temps i que es transmeten per herència genètica.

I els crims, sempre els crims, que, perpetrats rere el mur, s'esdevenen en tres moments històrics diferents.

En aquesta novel·la Enric Ramionet passa de la repressió de la postguerra a l'actualitat, circulant per la tèrbola atmosfera de finals dels cinquanta, on conviuen els deliris nacionalcatòlics de les Santes Missions franquistes amb la Bodega Ramiro, una taverna oberta a totes les desinhibicions del turisme. ■

Divendres 16 de maig · 19.30 h · Ça Trencada · Carrer Roig i Jalpí, 10 · Blanes · 972 355 167

CIUTADANIA

Lluís Amat
Editor Celobert

Segons indiquen fonts diplomàtiques a l'Agència Catalana de Notícies, la presidència belga està esperant una proposta alternativa a l'oficialitat d'aquests idiomes i que aquesta sigui "compatible amb els tractats". De fet, demanen que la proposta presentada des de l'Estat espanyol estigui acompanyada d'una anàlisi en la qual es detalli l'impacte administratiu, jurídic i financer i apunten que aquesta proposta "encara trigarà temps a publicar-se".

Cal recordar que Bèlgica va agafar el relleu a l'Estat espanyol al capdavant de la presidència del Consell. Quan l'Estat espanyol va assumir aquest càrrec va incloure l'oficialitat del català en quatre debats durant el semestre europeu, però la realitat és que, malgrat els avenços en matèria lingüística, en cap dels debats entre els 27 va haver-hi una votació final.

VOLUNTAT BELGA?

Durant el seu mandat, l'Estat espanyol no va ser capaç de tancar l'oficialitat del català, eusquera i gallec, però sí que va posar èmfasi, en l'últim Consell d'Afers Generals del passat 12 de desembre, en la **"voluntat" de Bèlgica per seguir impulsant aquesta mesura**. Durant la roda de premsa, el secretari d'Estat per a la Unió Europea del govern espanyol, Pascual Navarro, va mostrar-se confiat que els treballs avançarien "ràpidament" i que s'arribaria a una solució **"jurídicament acceptable"** la qual arribaria "al més aviat possible".

Però perquè l'oficialitat sigui una realitat, **les delegacions de la Unió Europea parlen de dos informes que encara s'estan elaborant**. Un dels serveis jurídics del Consell, que és qui ha d'avaluar si aquesta modificació s'ajusta al dret de la UE i, per altra banda, el que es refereix a la **Comissió Europea**, que és qui estudiarà l'impacte de funcionament.

Això sí, al mes de desembre l'executiu comunitari va presentar un document preliminar el qual xifrava en 132 milions d'euros anuals el cost de l'oficialitat de les tres llengües a la **Unió Europea**. Segons han avançat fonts del departament d'Acció Exterior, aquest document **"no es pot considerar com l'informe definitiu"**, ja que la Comissió va fer l'estimació d'acord amb els càlculs fets l'any 2015 per a l'oficialitat del gaèlic, i que s'haurien de tenir en compte altres factors, i així ser "més acurada". Des del departament d'Acció exterior ho consideren "una primera valoració perquè molts estats han demanat més sobre l'impacte general, més enllà dels costos". ■

Òmnium es revolta contra el Parlament Europeu

L'entitat sobiranista acusa la delegació d'Eurodiputats d'estar capitanejats pel PP i tenir "intencions propagandístiques i partidistes contra l'escola catalana"

Òmnium Cultural, l'entitat, sense ànim de lucre, que defensa els drets civils i les llibertats dels catalans ha carregat contra la delegació d'eurodiputats que va visitar Catalunya entre el 18 i 20 de desembre per analitzar el model d'immersió lingüística. Segons Òmnium, la delegació d'eurodi-

putats, formada per membres de la dreta i la ultradreta europea, **"tenia intencions propagandístiques i partidistes contra l'escola catalana"**. Tal com han expressat a través de Twitter, ara conegut com a X.

A més, Òmnium ha assenyalat directament els membres d'aquesta delegació, de qui diu que no han basat l'esborrany de l'informe en dades ni han estat realistes i **els acusa d'estar capitanejats pel PP**. ■

**RUTA INDIANA I CASA
MUSEU CAN FONT**

ACTIVITATS LLORET DE MAR

**JARDINS DE
SANTA CLOTILDE**

VISITES GUIADES

tickets.lloretdemar.org

**CASTELL DE SANT JOAN
I CAMÍ DE RONDA SUD**

Ajuntament de
Lloret de Mar

I BLANES COSTA BRAVA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

de l'11 al 18 de Maig

2024